

blive fremmet saaledes, at denne Bekendtgørelse kunde komme, saa snart Finansloven var vedtaget. Det er da det, jeg har klaget over, at Bekendtgørelsen først kom hen i Oktober Maaned; Ministeren kunde nok, synes jeg, have gjort Kommisarius, som stod i Spisen for Ekspropriationskommissionen, bekendt med, hvad der var aftalt, saa Sagen var blevet fremmet.

Men jeg skal ikke opholde mig længere ved disse Bemærkninger om de offentlige Arbejder og den Langsomhed, der i saa Henseende er til Stede, hvad ogsaa mange andre Medlemmer har talt om, men gøre nogle faa Bemærkninger til den højtærede Minister for den Del af Indenrigsministeriet, som har med de sociale Sager at gøre, Minister Stauning. Minister Stauning begynder med at sige, at der var her i Tinget, som ogsaa udenfor Tinget, mange Talere, som havde kastet sig over Arbejdsløshedskasserne. Det er muligt. Den højtærede Minister nævnedes specielt det ærede 7de Medlem for Hjørring Amt (Johan Knudsen) og mig. Jeg vil for mit eget Vedkommende have Lov til at hævde, at jeg ikke har kastet mig over Arbejdsløshedskasserne. Jeg har i det hele taget ikke kritiseret Arbejdsløshedskasserne; det kunde maaske nok være berettiget paa et eller andet Punkt, det kan jeg senere komme til, men i min Tale forleden, første Gang jeg havde Ordet under denne Finanslovbehandling, kastede jeg mig ikke over Arbejdsløshedskasserne. Hvis der skulde være Tale om at kaste sig over nogen, blev det snarere over Administrationen, det vil altsaa sige Arbejdsløshedsinspektoratet, Arbejdsløshedsnævnet og Ministeren, men Arbejdsløshedskasserne som saadanne har jeg ikke angrebet. Jeg vil gerne erkende, at de har gjort et stort og et godt Arbejde, og at dette, at de har maattet paatage sig efter Lovgivningsmagtens Ønske og Bestemmelse Udbetalingen af de mange Millioner, der er gaaet igennem Kasserne, og har maattet lukke op for en Mængde Arbejdere — det gælder navnlig Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse —, som vistnok aldrig burde have været Medlemmer af en Arbejdsløshedskasse, har gjort det vanskeligt for Ledelsen at administrere i de Aar, der er gaaet, og navnlig da i de sidste to Aar. Det vil jeg gerne erkende, og derfor har jeg heller ikke angrebet Arbejdsløshedskasserne eller deres Ledelse, hverken her i Tinget eller udenfor Tinget, naar jeg har haft Lejlighed til, og det har jeg haft adskillige Gange, at tale om Arbejdsløsheds-

kasserne og deres Virksomhed og Arbejdsforholdene i det hele taget. Jeg anserial Almindelighed, ligesom Ministeren, Arbejdsløshedsforsikringen for en overordentlig god og heldig Foranstaltning, og jeg haaber paa, at vi skulde komme tilbage til en Ordning, der helt og fuldt hviler paa Forsikringsprincippet. I øvrigt var Ministeren i sine Udtalelser, synes jeg, meget mere inde paa, hvad der var blevet sagt paa et Møde, der er afholdt her i Byen, som jeg for Resten desværre ikke har haft Lejlighed til at overvære, men jeg har jo kunnet læse Referatet af Udtalelserne. Jeg har ingen Forpligtelse til at føre et Forsvar for, hvad der der er blevet udtalt saavel af Indlederen af den Diskussion, den højtærede Minister sigtede til, som under Diskussionen, men jeg maa maaske have Lov til at sige, at naar der baade der og ved andre Lejligheder er blevet talt om manglende Arbejdsmod og den Indflydelse, som de høje Understøttelser har haft paa Arbejdernes Villighed til at tage Arbejde, saa skyldes det vist i første Række Arbejdsløshedsinspektøren. Jeg tror nok, at det er Arbejdsløshedsinspektøren, der har Æren af at have fundet paa det Ord, som efter min Mening ogsaa udmærket dækker over det Begreb, der her er Tale om, Ordet: manglende Arbejdsmod. Men Arbejdsløshedsinspektøren har jo flere Gange erklæret, at hun havde sine Betænkeligheder ved, at man er kommet saa højt op med Arbejdsløshedsunderstøttelsen, netop fordi det efter hendes Mening vilde paavirke Arbejdsmodet.

Den højtærede Minister ironiserede over Udtalelser om, at det havde vist sig, at man i visse Fag ikke kunde skaffe Arbejdere — Kludesorterersker, tror jeg, blev nævnt —, skønt Tusinder gik ledige. Men den højtærede Minister sagde, at han vidste ikke, hvad det var for en Under søgelse, der havde godtgjort, at man ikke kunde skaffe dem. Jeg skal sige, at det er i alt Fald i de Tilfælde, jeg kender, Undersøgelser, der er blevet foretaget af Centralarbejdsanvisningskontorets Leder i Forbindelse med Tillidsmanden, som vi plejer at kalde ham, for det paagældende Fags Arbejdsløshedskasseafdeling her i København. Jeg kan nævne et ganske bestemt Tilfælde, nemlig under den store Influenzaepidemi, hvor der var stor Mangel paa Ligkistesnedkere, og hvor vi blev anmodet om at skaffe en Del Ligkistesnedkere, blandt de, jeg tror endda nogle Hundrede ledige Snedkere. Selvfølgelig blev Li-